

opusdei.org

Oremus pro Patre [Preces]

Z okazji urodzin Prałata Opus Dei publikujemy ten tekst o modlitwie w jego intencji, jaką członkowie Opus Dei codziennie odmawiają.

27-10-2023

Oremus pro Patre

*Misericórdia Dómini ab æterno et
usque in æternum super eum: custodit
enim Dóminus omnes diligentes se.*

Podczas Generalnego Kongresu Wyborczego w 1975 r. Alvaro del Portillo stwierdził, że „od kiedy nasz Założyciel zmarł, nadal modliliśmy się w *Preces: Oremus pro Patre*, modlitwą którą sam [Założyciel] włączył pod koniec lat trzydziestych. Wówczas myślał, że nie będzie w stanie kontynuować swojego apostołstwa z powodu choroby, zakaźnej i nieuleczalnej”^[1]. W rzeczywistości modlitwa wstawiennicza *Oremus pro Patre* została włączona 14 lutego 1938 r., podczas hiszpańskiej wojny domowej. Św. Josemaría pisał z Burgos: „Jakiś czas temu pojawiła się potrzeba włączenia prośby „*Pro Patre*” do oficjalnej modlitwy Dzieła.

- Od 14 lutego, gdy przypada Dzień Dziękczynienia, (podobnie jak 2 października), zaczniemy modlić się w naszych modlitwach po „*Oremus pro benefactoribus nostris*”, „*Oremus pro Patre*” i będziemy mówić: „*Misericordia Domini ab æterno et*

usque in æternum super eum: custodit enim Dominus omnes diligentes se".

„Miłosierdzie Pańskie niech będzie nad nim zawsze, bo Pan strzeże tych, którzy Go miłują”^[2].

Jeśli chodzi o modlitwę za biskupa, widzimy, że w historii *oratio communis* lub innych formuł wstawiennictwa za różne osoby w hierarchii Kościoła pojawia się modlitwa za tego, który jest odpowiedzialny za grupę wiernych, na przykład *pro pastore nostro, pro abate*. Włączenie wstawiennictwa za głowę Opus Dei zmierza w tym samym kierunku. Oprócz modlitwy za papieża i biskupa jako zewnętrznych gwarantów jedności w Kościele, dodano modlitwę *pro Patre* jako wewnętrznego gwaranta jedności w Dziale Bożym. W ten sposób rozpoczyna się nowa sekcja w drugiej części *Preces*, która koncentruje się na rodzinie Opus Dei.

Nie znaleziono żadnej formuły wstawienniczej, która wykorzystywałaby te same wersety Psalmów, które inspirują naszą modlitwę (por. Ps 103 (102), 17 i Ps 145 (144), 20, Vulgata). Nie wiadomo, dlaczego Escrivá wybrał te dwa wersety z Psalterza.

Psalm 103 (102) jest dziękczynieniem, które rozpoczyna się zaproszeniem do błogosławienia Pana za Jego miłosierdzie i miłość. Boża miłość, opisana w ojcowskim tonie, objawia się w uzdrowieniu choroby psalmisty, który odczytuje ten boski gest w ciągłości z wielkimi wydarzeniami Exodusu. Widząc Bożą wierność Jego planowi, uzasadnia zaproszenie do zaufania Panu pośród trudności. Werset 1. i werset 22. („Błogosław Panu, duszo moja”) są ramą, która obejmuje 22 wersety psalmu, tyle ile jest liter w hebrajskim alfabecie. Wydaje się, jakby w tym psalmie Bóg uczył

Izraela przekształcać wszystkie możliwe kombinacje słów w akt uwielbienia. Strofa, w której znajduje się wers 17, gra na kontraście między wiecznością Boga a przemijalnością istot ludzkich (wersety 15-16).

Efemeryczny i kruchy stan istot ludzkich, jak trawa, jest skontrastowany z dobrocią wszechmocnego Pana. Ponieważ Jego królestwo dominuje nad wszystkim (werset 19), może On objawiać swoją dobroć „od wieków aż na wieki” (werset 17). Aby móc jej doświadczyć, ci, którzy się modlą, muszą żyć w bojaźni Bożej (werset 17), która przybiera formę przestrzegania przymierza, pamiętania o otrzymanych przykazaniach i wprowadzania ich w życie (werset 18).

Te cztery czasowniki („bać się, przestrzegać, pamiętać, wypełniać”) są podsumowane czasownikiem „kochać” w wersecie 20. Psalmu 145

(144) („Pan czuwa nad wszystkimi, którzy Go miłują”). Psalm ten jest kolejnym hymnem pochwalnym na cześć Pańskiego miłosierdzia dla wszystkich stworzeń, zwłaszcza tych najbiedniejszych, które proszą o sprawiedliwość. Jest to psalm akrostychiczny zbudowany na temacie królewskośći Pana.

Ponownie znajdujemy w nim zaproszenie do oddania chwały całą naszą istotą. W liturgii synagogałnej psalm ten jest recytowany trzy razy dziennie, ponieważ każdy, kto to czyni, „może być pewien, że będzie synem w przyszłym świecie” (Berakhot 4b)^[3]. Erich Zenger powiązał ten psalm z Modlitwą Pańską, wskazując na liczne podobieństwa tematyczne (nadejście Królestwa, uświęcenie imienia, chleb, przebaczenie itp.)^[4].

Łącząc te dwa wersety z różnych psalmów, Escrivá ustanowił interesujący związek między

miłosierdziem a ojcostwem.

Przekraczając historyczne okoliczności, które doprowadziły do włączenia wstawiennictwa do *Preces*, **modlitwa zachęca nas do postrzegania ojcostwa w Dziele jako owocu Bożego miłosierdzia wobec tych, którzy są głową Dzieła.** Istnieje zatem wezwanie do przemiany lęku, który narzuca własna kruchość, w bojaźń przed Bogiem, uznając Bożą wszechmoc i nie zapominając o swojej wierności. **Boskiej pomocy nie zabraknie, jeśli Ojciec kocha i błogosławi Bogu każdego dnia..**

Zobacz oryginał: JUAN REGO BÁRCENA, Las Preces del Opus Dei: comentario histórico-teológico (SetD 16, 2020, 231-304)

^[1] AGP seria D.1, 458-2-2, str. 21.

[2] Méndiz Noguero, Tres cartas
circulares, str. 353-377, 368.

[3] Por. Tiziano Lorenzin, I Salmi,
Mediolan, Paoline, 2002, str. 528.

[4] Por. Frank-Lothar Hossfeld - Erich
Zenger, Die Psalmen III. Psalm
101-150, Würzburg, Echter, 2012, str.
877. Starożytny Kościół zdaje się
potwierdzać ten związek, nakazując
chrześcijanom odmawianie
Modlitwy Pańskiej trzy razy
dziennie.